

Затули мене крилом

Борис Олійник

I

Затули мене крилом
Від промерзлої студоми.
Борони мене христом
Від Гоморри і Содому!..
Скаженіє бурелом
У вселенському огромі, –
Затули мене крилом.

Кулі б'ють, налиті злом,
З гайдамацьким пересвистом.
Затули мене крилом
В чистім полі від нечистих.
Відьма править помелом.
Сатана три шістки числить...
Затули мене крилом.

В чистім полі замело.
Тільки місяць – упівоча...
Відведи мене в тепло
До людей із одинока,
Доки душу не взяло
В лапи зашпорів жорстоко.
Від провалля – за півкроку –
Рятівне подай крило.

II

Ти ячиш мені:
“Зажди!
Не спіши туди задуже.
Краще згинуть в холоди,
Ніж у спертому задущі.
Краще вовк – серед біди,
Ніж лисиця – на подушці.
Краще хрест – на грішну душу,

Ніж втопить її в меди.

В тому світі – фальш і зиск.
Він брехливий, як газети.
Краще жити серед зим,
Ніж у теплій твані вмерти.
Краще вирвати язик,
Ніж піти до них в поети.
Краще крапка пістолета,
Ніж од митаря – срібник”.

III

Навіть вухом не повів
На замови-остороги.
Поманило до гуртів,
На дідівські на пороги,
Під зачовганий мотив
Про дитинство босоноге.

...Так летів до отчих місць,
Що у сім потів облився!
Глянув: стільки рідних лиць!
І ні жодного... обличчя:
Від колишніх юних птиць –
Тільки пір'я на обійсті...
Шапта виводок лисичий
З хижим поблиском зіниць.

Ще недавно позахмар
Ми злітали в орлім чарі!
А тепер новий вівчар
Заганя нас до кошари.
В нього із-під шаровар
Визира копитищ пара,
На яких вогніють тавра
Від рогатого з тартар.

IV

Сіра тиша над селом.

Ходить колами шуліка.
Не ховай мене за склом
Від розстріляного віку!
Хто ж це нас пустив на лом,
Україно,
при задвірку?
Що ж це ми, такі великі, –
Знову під чужим кермом?!

...Гірко сплеснула Дніпром,
Затужилася борами:
“Не питай мене пером,
Запитай у свого страму:
А хіба не ви гуртом
Віддали мене у найми
Прибирати за столом
За новими хазяями?

V

В сонну тишу над селом
Прорипів протез іржаво.
Тінь якась – на всю державу –
Стала між добром і злом.
Дзенькнули медалі слави,
Голос гримнув напролом:
– В кого ти питаєш правди
І кому ти б'єш чолом?!

Та на всі свої волення
Ти скоріше діждеш смерть,
Ніж відлуння чи зізнання:
В цій державі все – до грана –
Полетіло шкереберть, –
В наших кресах, як в савані,
Окупанти бродять п'яні...
Дожилися, вашу... честь!”
Позіхнуло наостаннє:
“Сю ніч снились партизани...
Тут лісок... за кілька верст”.